

Ето кои са отличените стихотворения в поетичния конкурс "Наздравница за любовта"

понеделник, 16 февруари 2026

Община Асеновград представя резултатите от поетичния конкурс "Наздравница за любовта". Общо 78 автори с около 200 стихотворения се включиха в творческото състезание. Авторите са от цялата страна: София, Пловдив, Варна, Бургас, Стара Загора, Велико Търново, Пазарджик, Дряново, Харманли, Ботевград, Ямбол, Габрово, Провадия, Петрич, Чирпан, Самоков, Стражица, Шумен, Карлово, Мездра, Килифарево, Димитровград, Левски, Свищов, Севлиево, Плевен.

Наградени в XII Национален поетичен конкурс „Наздравница за любовта“

I място: Жени Пламенова от Пловдив, на 39 г. за стихотворението „Слънчова булка“

„Слънчова булка“

Под небесните урви, където препускаше Чая,
тя четеше молитви на своите мъртви царе.
Тя беше кротко притворила всички прозорци на Ра,
да не пъплят злините по босото детско краче.

А с дъха си усука за млади и влюбени люлка.
Под косите си вплете последната зимна мъгла.
С непорочното було на мъничка „слънчова булка“,
тя превърза лозите, разплакаха снощи града.

После хвърли сълзите нагоре към вечното синьо –
да припомни на Господ, че има все още любов.
А солта се разпръсна по старите градски баири
и сред зимната пустош роди се отново живот.

Като тънки змийчета се спускаха млади филизи,
а жените люлееха своите златни деца.
Аз не вярвах сред хората, Господ, че някога слиза,
но видях го в небето как снощи прекръсти света.

II място: Димитър Черняев от София за стихотворението „Платното на Вероника“

„Платното на Вероника“

Вероника избърсва с кърпа лицето на [Исус](#)
по неговия [Кръстен път](#) за [Голгота](#).
Това нейно платно се смята за първата икона.

В живота ми страдание и щастие
противоборстват и до днес съм жив,
но знам, че не съм миропомазан
и пътят ми така ще продължи
към моята голгота, ще ме тества,
щом жертвам се за всеки хорски грях,
с произходът ми земен – не божествен
до днеска много хули изтърпях.

От мисията си не се отказвах,

не се сдружих с подлец или злодей,
спасението от мене ме наказваха,
от тях не чаках почести, елей...

И тъй обсипаха ме люти рани,
че казвах си: По пътя ми дано
да се яви Вероника –
мечтана –
лика ми да попие със платно.

Печалните черти на моя образ
не трогваха врага ми, но без страх
и заради предателствата грозни
над всички фарисеи се надсмях.
А моят образ не е за икона.

Платното на Спасителя Христос
Вероника простира пред амвона
и еква в мрака химн-апотеоз...
Научих се да страдам зарад другите,
за себе си не мисля и нали
не ме интересуват мен заслугите,
търпя, когато много ме боли.

Но все очаквам моята Вероника,
красива и разбираща,
дано
сълза на състрадание пророни
и ме загърне с нейното платно.

III място: Ваня Велева от Ямбол, възраст 62 г. за стихотворението „Закъснели полети”

"Закъснели полети"

А тази любов беше като разпятие тиха.
И нямаше орди и демони. Имаше тръни.
До капка кръвта й среднощни вампири изпиха.
И мрак върху нея индигова черга разпъна.

От тази любов кратък празник по пладне се ражда.
Възкръсваше кротко, ала си нямаше броня.
Събираше паднали ангели, черни от сажди.
И хранеше вълци със залък, от нея изронен.

Да, тази любов върколаците ближеха нощем.
Покълнали чувства, молитви, заровени
В шепи.
На вятър прибираше ноктите, всичко изпощил,
И лягаше тъжна, с очи за кометите слепи.

И тази любов от смола и катран сътворена.
Редуваше светли моменти и дълги разломи.
Със зъби разкъсваше нощем туптящата вена.
А денем я кърпеше – тъй бе, откакто се помни.

И само веднъж вдиша обич и тъй се разтресе.
Че вдигна крилете от болест и скръб закърнели.
Тя спусна дъха си над нас като звездна завеса.
И с птиците литна, развяла коси побелели.

И беше красива – събуден след зимата ручей.
И беше желана – от пролетна ласка скроена.
И беше свободна – моли се на теб да се случи.
Да кацне на рамо – подарък от Бога заченат.

Поощрителна награда за автор до 29 г.: Мариана Бурова на 19 г. от Пазарджик за стихотворението „Титаник“

"Титаник"

Бъди студен и нека съм Титаник.
Разбил се в лед наред Атлантика!
Недей да ставаш лек за моите рани.
И извор на сърдечност и романтика!

Бъди безчувствен, нека да се чудя.
Дали сърце си носиш или камък.
Да мисля, че съм свършено луда.
И да угасва моят огнен пламък!

Бъди жесток и нека се обидя.
От думите, облечени във скреж!
Пречи ми безнадеждно да те видя.
И пробвай се сърцето ми да спреш!

Но не! Недей! Пали сега, изгаряй!
Че този свят и без това е крив.
И моста между нас не го събаряй.
Мини по него и бъди щастлив!

Във огън нека пламне младостта ни!
Спасителната лодка ми подай!
Не ни отива корабът „Титаник“.
Аз знам, че ти не ще да сложиш край.

Поощрителна награда за поезия: Павлина Йосева от Шумен на 60 г. за стихотворението "Отвъд любов"

"Отвъд любов"

Среща изгрева често, плевейки градината –
примижава с очи и усмихнат се мръщи.
Към пазара с торба и осанка на викинг –
драсва в тотото фиш, после драсва към къщи.

Разпределя картофи, див джоджен, сланинка
кълца. Топли котлона. Тиган и тава...
Крушка весело-синя таванът кандилка.
Той си пее наум и поклаща брада.
Бръмва, мели уханно и слага кафето,
а джезвѐто надига тъмна, гъста чалма.

Чашка дири в долапа, бучки захар и с трепет
буди нежно чупливата своя жена.
После – шум бързотечен. Рентген, три диагнози,
ЯМР и прогнози с вероятен ковчег.
Януари бе къс. Дълъг низ некролози
до пазара красят, а пред тотото – пет.

Поживя – оживя, да речем, три години:
Беше здрав, беше розов, с блестяща брада!
Една сутрин зъл мрак бил затиснал комина...
Втори ред некролози. Тълпа. Тишина.

И макар да е тежко и глухо сърцето ми,
аз не вярвам Любов да завършва със смърт.
Най високата сватба днес празнуват в Небето.
И живеят, живеят, живеят. Отвъд.

"Най-добър автор от Асеновград": Ралица Самарова на 45 г. за стихотворението "Любовта"

"Любовта"

С годините ще чуваш, че и Тя.
Отдавна спряла е да е изкуство.
Без поводи не носи ни цветя.
Нито внимание излишно или чувство.

Тя вече няма онзи нежен дъх.
От който може бавно да настръхнеш.
Поела е по нов, „Модерен“ път.
Едно на екс и ...после: „Хайде въщи“!

Излишно време губела дори.
Надежди празни само подарява.
А кой от болка днес не се бои?
Не се рискува само при забрава.

Нали така щастлив си? Не, уви!
Но някак безметежно си битуваш.
Любов ли? О, навярно ще горчи...
Защо изобщо трябва да се влюбваш?

И тъй живота тъжно проиграл.
Зазидал рано нежните си чувства.
Си тръгваш от света нито раздал.
Нито разбрал най-ценното изкуство.

Жури:

Атанас Капралов. Роден е в Димитровград през 1958 г. Завършва българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски“. Автор е на стихосбирките „Нежен скитник“, „Завръщане в слънцето“, „Голота“, „Дамгосан“, „Жив и свободен“, „Приближаване до взрива“, „По мярка на духа“, на книгите за деца „Цветно чудо“, „Балът на цветята“, както и на сборници със спомени за родния си град, за поета Пеню Пенев и др. Участвал е в създаването на песни за театрални спектакли, по негови стихове хитове изпълняват Михаил Белчев, Ваня Костова, Васил Петров, Ивайло Гюров, Емилия Валенти и др. Има текстове в учебни помагала за деца. Печелил е престижни награди в конкурси за детски песни с композиторите Вячеслав Кушев, Хайгашод Агасян, Юрий Ступел, Светослав Лобушки и др. Негови творби са превеждани на френски, немски, руски, английски, румънски, турски и други езици. Представян е в Лондон, Чикаго, Париж, Виена. Бил е секретар на съвета за култура в родния си град, уредник в Дома музей „Пеню Пенев“, главен редактор на в. „Ориент експрес“, общински съветник и председател на комисията по култура и вероизповедания в Димитровград, директор на Драматичен театър „Апостол Карамитев“, председател на СНЦ „Компакт арт“ - София. От 2017 г. е директор на Националния литературен музей в София. Член е на Съюза на българските писатели, на Съюза на българските журналисти и на българския ПЕН-център. Носител е на националната литературна награда „Димчо Дебелянов“, на „Златен пегас“, на националните награди „Валентин Найденов“, „Николай Искров“, на първа награда от националния поетичен конкурс „Биньо Иванов“.

Ники Комедвенска /Добринка Кирякова-Димитрова/. Родена е през 1971 г. в Сливен, където в момента живее. Завършва ПМГ „Добри Чинтулов“ – Сливен и българска филология във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“. Работи като преподавател по български език и литература в родния си град. Автор е на книгите с поезия и проза: „Свят за лудите“, „Педя душа“, „За чудо и приказ“, „Кабинети за близни“, „Целият скапан свят“, „Три молитви“. Носител е на няколко литературни награди за поезия, между които: наградата на в. „Ретро“, националната награда „Дамян Дамянов“, наградата на СБП „Божидар Божилов“ за книгата „Три молитви“ и др. Член е на СБП.